

SÈRIE 4**Exercici 1** (3 punts)

1.1. El balanç de blancs és el procés que es realitza a la càmera per adequar la temperatura de color en el moment de la gravació. Consisteix en enfocar sobre un objecte de color blanc, tancant l'objectiu al màxim, i prémer sobre el dispositiu indicat a la mateixa càmera, que gravarà a la seva memòria una temperatura de color determinada i corresponent a aquelles condicions de llum. Cal fer balanç de blancs cada vegada que aquestes condicions canvien. (1 punt)

1.2. Seqüència. Es tot fragment d'un guió on una acció determinada es desenvolupa de forma continuada sense interrupcions de temps ni canvi de lloc. Seria el conjunt d'accions que es desenvolupen en un mateix escenari sense que es trenqui la continuïtat. No confondre amb l'escena, que seria una unitat menor sense significat complet que conforma, de fet, la seqüència. (1 punt)

1.3. Zenital. Es tracta d'aquell pla pres des de la vertical del objecte filmat, usualment amb la utilització d'una grua o cap calent per la col·locació de la càmera. (1 punt)

Exercici 2 (7 punts)

OPCIÓ A

2.1. (4 punts)

Els raonaments poden ser múltiples, es valorarà la capacitat d'anàlisis i argumentació de l'alumne:

Fotografia A: Es tracta d'una fotografia analògica. La imatge ens mostra una escenificació creada expressament per l'artista per tal d'elaborar la fotografia. Mitjançant la tècnica del fotomuntatge ens presenta una sintaxis compositiva i espai-temporal de moment congelat, una situació que no existeix en el món real però que el fotògraf dota de versemblança creant l'essència de l'instant. La polisèmia d'aquesta imatge emana de la seva condició surrealista. És una imatge de representació onírica i plena de artificiositat. La fotografia compleix el requisit que exigeix el discurs surrealista, un enunciat formal realista i ordenat per reforçar l'efecte surrealista per contrast del contingut impossible.

Fotografia B: Es tracta d'una fotografia analògica. Es tracta d'una imatge presa a baixa velocitat d'obturació per tal de captar el moviment dels protagonistes. La deformació provocada pel moviment es tant elevada que no podem distingir bé els diversos elements que componen la imatge. No es tracta de desenfocament pròpiament dit, sinó de superposició de zones del cos que es troben en desplaçament. La indefinició general de la fotografia apunta cap a un cert nivell d'abstracció, es pot parlar d'una senzillesa aparent basant-nos en el resultat plàstic i en la poca manipulació del autor sobre la escena o sobre el negatiu, però cal reconèixer un important treball previ sobre la velocitat de obturació i els seus resultats estètic i conceptuals.

2.2. (3 punts)

Es valorarà la capacitat crítica i de raonament de l'alumne, els possibles arguments són:

- La fotografia **A**: és una fotografia que ens mostra una escena que en cap cas podria ser real, ja que està construïda en base a la superposició de diversos elements en la imatge. La intenció és crear una especulació sobre l'instant mitjançant una imatge detalladament construïda. La fotografia segueix el dictat surrealista d'un contingut impossible (no veraç) amb imatge realistes.
- La fotografia **B**: és un treball totalment manipulats, amb procediments analògics. Destaquem el fort component de mobilitat, es tracta d'una fotografia dinàmica que sacrifica amb aquest objectiu qualsevol intenció de representació realista. L'autor transmet la sensació de moviment a canvi de perdre del tot el contacte amb el referent. Es tracta d'una imatge impossible on la veracitat es perd en favor de l'estètica.

OPCIÓ B

2.1. (3 punts)

Es tracta de dibuixar una sèrie de 10 vinyetes que resumeixi l'acció. No s'ha de valorar tant la qualitat dels dibuixos com la demostració que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans que donen continuïtat a l'acció. A sota de cada dibuix l'alumne ha d'identificar correctament de quin tipus de pla es tracta, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals: GPG, PG, PM, PA, contrapicat, PP, PD. Donat que es tracta d'una historieta, la mida de les vinyetes pot ser diferent.

2.2. (4 punts)

No s'ha de valorar tant la qualitat dels dibuixos com la demostració que l'alumne ha entès i sap aplicar els conceptes demanats. Les definicions que s'han d'aportar són:

Globus: també anomenat *bocadillo* en castellà, *ballon* en anglès, és el contenidor de les locucions dels personatges que parlen, la procedència dels quals s'indica amb una cua, ratlla o delta invertit dirigit a l'emissor de la locució inscrita.

Onomatopeia: és la representació gràfica de la traducció fonètica d'un so determinat en el còmic. Al llarg de la història del còmic les onomatopeies més comuns s'han anat consensuant a través d'autors i països, de manera que s'han convertit en un llenguatge gairebé universal.

Línies cinètiques: són artificis gràfics que simbolitzen la mobilitat dels personatges i dels objectes. És un recurs per resoldre la manca de moviment i l'estatisme que defineixen el còmic.

Ideograma: són petits dibuixos que es fan servir per a substituir conceptes abstractes tals com amor, dolor, son, odi... Per exemple, l'amor es simbolitza amb cors al voltant del personatge enamorat, l'odi amb serps i llampecs que surten dels ulls, la son amb un tronc de fusta, una idea amb una bombeta que s'encén, o el dolor amb estrelles que giren al voltant del cap.

SÈRIE 3**Exercici 1** (3 punts)

1.1. Blau, verd i vermell. (1 punt)

1.2. La apagada analògica es correspon a la fi de les emissions televisives pel tradicional sistema analògic que serà substituït per imperatiu legal i impulsat des de les Administracions Públiques pel nou sistema de transmissió digital que farà imprescindible un descodificador per poder veure la televisió. La Televisió Digital Terrestre, o TDT, permet ja rebre molts més canals, amb més definició i qualitat d'imatge i amb la possibilitat de interactuar amb els continguts. (1 punt)

1.3. La audiència total o *rating* fa referència al nombre total d'espectadors que han vist un determinat programa televisiu i al percentatge que representen sobre el total de la població. La quota de pantalla o *share* fa referència al percentatge que representen els espectadors d'un determinat programa televisiu respecte al nombre total de persones que en aquell mateix moment miraven la televisió. (1 punt)

Exercici 2 (7 punts)

OPCIÓ A

2.1. (4 punts)

Es tracta de dibuixar una sèrie de 12 fotogrames que resumeixi l'acció. No s'ha de valorar tant la qualitat dels dibuixos com la demostració que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans que donen continuïtat a l'acció. A sota de cada dibuix l'alumne ha d'identificar correctament de quin tipus de pla es tracta, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals: GPG, zenital, PG, PM, PA, contrapicat, PP, PD. És molt important i es valorarà que tots els fotogrames tinguin les mateixes dimensions, donat que es tracta d'un guió il·lustrat, no pas d'una pàgina de còmic.

2.2. (3 punts)

Els diferents moviments de càmera que recull Gerald Millerson en el seu clàssic manual són:

- *Panoràmica horitzontal de seguiment
- *Panoràmica horitzontal de reconeixement
- *Panoràmica horitzontal interrompuda
- *Panoràmica horitzontal en escombrat
- *Panoràmica vertical (amunt o avall)
- *Travelling *avante*
- *Travelling *retro*
- *Travelling transversal (cranc)

*Moviment del braç d'una grua (dolly) estàtica

*Moviment del braç d'una grua (dolly) mòbil

A aquesta enumeració de Millerson podem afegir els moviments amb *steady cam*, bases robotitzades i la grua de cap calent guiada amb *joystick*.

Els diferents exemples poden ser ben diversos: la sensació de nàusea que es pot resoldre amb una panoràmica horitzontal en escombrat a gran velocitat; sensació de pèrdua de coneixement amb una grua de braç mòbil caient a terra; emoció, expectació, augment de l'interès que s'aconsegueixen amb una panoràmica vertical cap amunt, en canvi la panoràmica vertical cap avall proporciona decepció, tristesa o examen crític; etc.

OPCIÓ B

2.1. (3 punts)

Nouvelle vague (en català Nova Onada) és com la crítica francesa, fonamentalment la influent revista *Cahiers de Cinema*, va denominar un nou grup de joves cineastes francesos que van començar a dirigir a finals dels anys 50 del passat segle. El grup té una voluntat comuna d'aconseguir la màxima llibertat d'expressió i també la major llibertat a nivell tècnic unida als baixos costos de producció. Les pel·lícules de la Nouvelle Vague es caracteritzen per la seva espontaneïtat, amb guions molt oberts, contenint grans dosis d'improvització per part dels actors, en un esforç per mostrar-se "naturals", lluny d'artificis. Els rodatges es solien fer amb il·luminació natural, amb pocs mitjans i fora dels estudis tradicionals, utilitzant escenaris reals.

Els arguments giraven sobretot al voltant del desig de llibertat dels protagonistes, habitualment joves, que mostraven a la pantalla la voluntat d'imposar nous punts de vista basats en joia de viure la plenitud de la vida.

Com a directors destacats d'aquesta corrent cinematogràfica es poden citar els noms de Jean-Luc Godard, François Truffaut, Claude Chabrol, Alain Resnais o Agnès Varda. Entre les principals pel·lícules que van marcar i definir aquesta corrent hi ha títols com ara *Els quatrecentos cops*, *Hiroshima Mon Amour*, *Jules et Jim* o *Clèo de 5 a 7*, a més de la ja citada *À bout de souffle*.

2.2. (4 punts)

Han de dibuixar sobre el fotograma de la pel·lícula *À bout de souffle* dirigida per Jean-Luc Godard l'any 1960, el quadrant divisor de la llei de terços i explicar després com s'aplica la distribució dels personatges i els punt de fuga visuals per tal de destacar el contingut del fotograma.

Amb la llei de terços es divideix el fotograma en 9 quadrants iguals i es marca la diagonal que assenyalava el punt de fuga de la mirada de l'espectador. Amb l'encreuament de la línees

queden dividits i remarcats els espais visuals amb més força dramàtica. En aquest cas concret tenim que els personatges estan perfectament situats en els tres eixos verticals i en els eixos de profunditat. Pel que fa a la distribució vertical, cada columna conté un personatge, l'home a l'esquerra, la dona a la dreta i el reflex de la dona al centre. Pel que respecta a la profunditat trobem en primer pla als protagonistes, amb l'home i la dona d'esquenes, en segon pla el reflex de la dona al mirall i en tercer pla el punt de fugida de la porta del bany.

El quadrant amb més pes visual es el central, cap a on el director dirigeix la mirada del espectador, fent servir la llei de terços i amb una il·luminació que també reforça la planificació del pla, ja que la cara de la noia reflectida al mirall concentra tota la llum.

La diagonal del punt de fugida principal està remarcada per l'inclinació del cap de la noia i per la seva pròpia mirada que apunta cap al quadrant superior a la dreta.